

LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖ

NUTARIMAS

DĖL LIETUVOS RESPUBLIKOS MOKESČIO UŽ APLINKOS TERŠIMĄ ĮSTATYMO NR. VIII-1183 2 IR 3 STRAIPSNIŲ BEI ĮSTATYMO 3 PRIEDĖLIO PAKEITIMO IR PAPILDYMO ĮSTATYMO PROJEKTO NR. XIIP-1412, LIETUVOS RESPUBLIKOS ATLIEKŲ TVARKYMO ĮSTATYMO NR. VIII-787 34²³ STRAIPSNIO PAKEITIMO ĮSTATYMO PROJEKTO NR. XIIP-2416, LIETUVOS RESPUBLIKOS MOKESČIO UŽ APLINKOS TERŠIMĄ ĮSTATYMO NR. IX-720 2 STRAIPSNIO IR ĮSTATYMO 3 PRIEDĖLIO PAKEITIMO ĮSTATYMO PROJEKTO XIIP-2417, LIETUVOS RESPUBLIKOS ATLIEKŲ TVARKYMO ĮSTATYMO NR. VIII-787 34¹, 34², 34³, 34⁴, 34⁵, 34¹⁶, 34¹⁸, 34¹⁹, 34²⁰ STRAIPSNIŲ PAKEITIMO ĮSTATYMO PROJEKTO NR. XIIP-2459 IR LIETUVOS RESPUBLIKOS MOKESČIO UŽ APLINKOS TERŠIMĄ ĮSTATYMO NR. VIII-1183 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10 STRAIPSNIŲ IR ĮSTATYMO 3 IR 4 PRIEDĖLIŲ PAKEITIMO IR PAPILDYMO ĮSTATYMO PROJEKTO NR. XIIP-2460

Nr.
Vilnius

Vadovaudamasi Lietuvos Respublikos Seimo statuto 138 straipsnio 3 dalimi ir atsižvelgdama į Lietuvos Respublikos Seimo valdybos 2018 m. rugsėjo 26 d. sprendimo Nr. SV-S-898 „Dėl įstatymų projektų išvadų“ 1.1, 1.3, 1.4, 1.6 ir 1.7 papunkčius, Lietuvos Respublikos Vyriausybė n u t a r i a:

1. Nepritarti Lietuvos Respublikos mokesčio už aplinkos teršimą įstatymo Nr. VIII-1183 2 ir 3 straipsnių bei įstatymo 3 priedėlio pakeitimo ir papildymo įstatymo projektui Nr. XIIP-1412 (toliau – projektas XIIP-1412):

1.1. pažymėtina, kad įgyvendinant Lietuvos Respublikos Vyriausybės programos įgyvendinimo plano, patvirtinto Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2017 m. kovo 13 d. nutarimu Nr. 167 „Dėl Lietuvos Respublikos Vyriausybės programos įgyvendinimo plano patvirtinimo“, IV prioriteto „Darni ir konkurencinga ekonomikos plėtra“ 4.1.4 darbo „Perėjimas prie žiedinės ekonomikos, diegiant atliekų prevencijos, pakartotinio panaudojimo ir perdirbimo finansines paskatas ūkio subjektams“ 9 priemonę „Mokesčių už aplinkos teršimą atliekomis peržiūra siekiant nustatyti atliekų mažinimą ir perdirbimą skatinančius tarifus“ ir 4.3.2 darbo „Mokesčių sistemos struktūros tobulinimas ekonomikos augimui palankia kryptimi ir mokesčių bazės optimizavimas“ 3 priemonę „Galiojančių mokesčių lengvatų įvertinimas ir panaikinimas tų, kuriomis nepasiekti joms keliama tikslai ir kurios nėra efektyvios ir socialiai teisingos“, Aplinkos ministerija yra parengusi Lietuvos Respublikos mokesčio už aplinkos teršimą įstatymo Nr. VIII-1183 pakeitimo projektą TAIS reg. Nr.18-693(2), kuriuo yra siūloma įtvirtinti paprastesnę ir aiškesnę mokesčio sumokėjimo ir deklaravimo sistemą už aplinkos teršimą;

1.2. projekto XIIP-1412 1 straipsnio 1 dalyje siūlomas gamintojo sąvokos keitimas ar palikimas – netikslingas, nes gamintojo sąvoka jau yra apibrėžta Lietuvos Respublikos atliekų tvarkymo įstatymo (toliau – Atliekų įstatymas) 2 straipsnio 36 dalyje. Vadovaujantis Teisės aktų projektų rengimo rekomendacijų, patvirtintų Lietuvos Respublikos teisingumo ministro 2013 m. gruodžio 23 d. įsakymu Nr. 1R-298 „Dėl Teisės aktų projektų rengimo rekomendacijų patvirtinimo“, 6.5 papunkčiu, teisės aktų terminai turi derėti su jau galiojančių nacionalinių, ypač tos pačios srities, teisės aktų terminais; viename įstatyme apibrėžta sąvoka neturi būti apibrėžiama kituose įstatymuose, nebent specialiajame įstatyme pateikta sąvokos apibrėžtis yra būdinga tik tam tikrai santykių sričiai (tokiu atveju turėtų būti paminėta, kad šios sąvokos turinys yra būtent toks tik tam tikroje srityje).

Sąvokos keitimas, kai gamintoju būtų laikomas asmuo, kuris realiai negamina apmokestinamųjų gaminių (padangos, akumulatoriai, filtrai, amortizatoriai ir baterijos), o juos naudoja kaip sudėtinės gaminamos produkcijos (transporto priemonės ar kitoks prietaisas) dalis, kurios jau buvo apmokestintos – būtų nelogiškas teisės taikymo prasme;

1.3. projekto XIIIIP-1412 1 straipsnio 2 dalyje siūloma nauja sąvoka „Padangų atliekų tvarkymo reikalavimai“ neminima kitose Mokesčio įstatymo straipsnių nuostatose. Mokesčio įstatymo paskirtis – nustatyti mokesčio už aplinkos teršimą mokėjimo tvarką ir kontrolę, o ne reglamentuoti apmokestinamųjų gaminių (įskaitant padangas) atliekų tvarkymo reikalavimus, todėl tokios sąvokos nustatymas netikslingas;

1.4. projekto XIIIIP-1412 2 straipsnyje siūloma apmokestinti ir tuos gaminius, kurie yra kito gaminio sudedamoji dalis. Tačiau projekto XIIIIP-1412 aiškinamajame rašte nepagrįsta, ko siekiama išplečiant mokesčio už aplinkos teršimą taikymo sritį ir įtvirtinant, kad mokesčio objektu būtų laikomi ir tie Mokesčio įstatymo 3 priedėlyje nurodyti gaminiai, kurie yra kito gaminio sudedamoji dalis, be kurios šis gaminys negali būti naudojamas pagal paskirtį, ir kokios būtų tokių pakeitimų pasekmės. Būtina pažymėti, kad toks teisinis reguliavimas būtų ydingas, nes apmokestinamieji gaminiai (pvz., padangos, filtrai, amortizatoriai – automobilio sudedamosios dalys, baterijos ir akumulatoriai) būtų dvigubai apmokestinti atliekų tvarkytojui tvarkant eksploatuoti netinkamas transporto priemones ar elektros ir elektroninės įrangos atliekas.

Atkreiptinas dėmesys, kad transporto priemonių gamintojų atsakomybės principas numatytas 2000 m. rugsėjo 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2000/53/EB dėl eksploatuoti netinkamų transporto priemonių (OL 2004 m. *specialusis leidimas*, 15 skyrius, 5 tomas, p. 224) su paskutiniais pakeitimais, padarytais 2018 m. gegužės 30 d. Komisijos direktyvoje (ES) 2018/849 (OL 2018 L 6, p. 14) (toliau – Direktyva 2000/53/EB). Direktyvos 2000/53/EB 5 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta pareiga valstybėms narėms „imtis būtinų priemonių užtikrinti, kad ekonominės veiklos vykdytojai numatytų visų eksploatuoti netinkamų transporto priemonių ir, kiek tai techniškai įmanoma, naudotų dalių, išimtų remontuojant keleivinius automobilius, surinkimo sistemas, jų teritorijoms reikalingą surinkimo įrenginių skaičių“. Šios direktyvos nuostatos įgyvendintos Atliekų įstatymo 34⁴ straipsnyje, kuriame numatyta pareiga transporto priemonių gamintojams ir importuotojams užtikrinti, kad asmeniui būtų sudarytos sąlygos nemokamai atiduoti eksploatuoti netinkamą transporto priemonę su visomis joje esančiomis dalimis, įskaitant, pavyzdžiui, akumulatorius. Be to, 2006 m. rugsėjo 6 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2006/66/EB dėl baterijų ir akumuliatorių bei baterijų ir akumuliatorių atliekų (OL 2006 L 266 p. 1) ir Direktyvos 91/157/EEB panaikinimo su paskutiniais pakeitimais, padarytais 2018 m. gegužės 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje (ES) 2018/849 (OL 2018 L 150, p. 93) (toliau – Direktyva 2006/66/EB), 16 straipsnio 2 dalyje įtvirtinta pareiga valstybėms narėms užtikrinti, kad įgyvendinant to paties direktyvos straipsnio 1 dalį (t. y. surenkant, apdorojant ir perdirbant visas nešiojamų baterijų ir akumuliatorių bei surenkant, apdorojant ir perdirbant visas pramoninių ir automobiliams skirtų baterijų ir akumuliatorių atliekas) „būtų išvengiama bet kokio dvigubo apmokestinimo gamintojams tuo atveju, kai baterijos ar akumulatoriai surinkti Direktyvoje 2000/53/EB arba Direktyvoje 2006/66/EB nustatytose sistemose“;

1.5. projekto XIIIIP-1412 3 straipsnyje siūlomų nustatyti apmokestinamųjų gaminių naujų tarifų dydžiai aiškinamajame rašte nepagrįsti.

2. Nepritarti Atliekų įstatymo Nr. VIII-787 34²³ straipsnio pakeitimo įstatymo projektui Nr. XIIIIP-2416 (toliau – projektas XIIIIP-2416) ir Mokesčio įstatymo Nr. IX-720 2 straipsnio ir įstatymo 3 priedėlio pakeitimo įstatymo projektui (toliau – projektas XIIIIP-2417):

2.1. siūlomi projekto XIIIIP-2416 ir projekto XIIIIP-2417 pakeitimai pertekliniai, nes Atliekų įstatymo 34²² straipsnio 1 dalyje jau yra reglamentuota, kad gamintojai ir importuotojai licencijuotai gamintojų ir importuotojų organizacijai (toliau – organizacija) sutartiniais pagrindais paveda organizuoti gaminių ar pakuočių atliekų tvarkymą. To paties straipsnio 3 dalyje detalizuojama, kokių gaminių atliekų tvarkymą turėtų organizuoti organizacija – elektros ir elektroninės įrangos, transporto priemonių, alyvų, apmokestinamųjų gaminių, supakuotų gaminių;

2.2. pagrindinis visų apmokestinamųjų gaminių atliekų susidarymo šaltinis tas pats – transporto priemonių techninės priežiūros ir remonto paslaugas teikiančios įmonės (autoservisai). Todėl visų apmokestinamųjų gaminių atliekų tvarkymas iš esmės organizuojamas taip pat – tokiose pat sistemose: surenkant apmokestinamųjų gaminių atliekas iš autoservisų ir perduodant surinktas atliekas tolesniam tvarkymui atliekų apdorotojams ir perdirbėjams. Atsižvelgiant į tai, kad visi atliekų tvarkytojai naudojami ta pačia infrastruktūra, netikslinga tuo pačiu metu pavesti organizuoti gaminių, priklausančių tai pačiai gaminių grupei, atliekų tvarkymą kelioms organizacijoms, taip didinant finansinę bei administracinę naštą.

3. Nepritarti Atliekų įstatymo Nr. VIII-787 34¹, 34², 34⁴, 34⁵, 34¹⁶, 34¹⁸, 34¹⁹ ir 34²⁰ straipsnių pakeitimo įstatymo projekto (toliau – projektas XIIP-2459) 1, 2 straipsniams, 3 straipsnio 1 daliai, 6 straipsnio 1 daliai ir Mokesčio įstatymo Nr. VIII-1183 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10 straipsnių ir įstatymo 3 ir 4 priedėlių pakeitimo ir papildymo įstatymo projektui (toliau – projektas XIIP-2460):

3.1. projekto XIIP-2459 1 ir 2 straipsniuose nurodyti pakeitimai prieštarautų 2012 m. liepos 4 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2012/19/ES dėl elektros ir elektroninės įrangos atliekų (OL 2012 L 197 p. 38) su paskutiniais pakeitimais, padarytais 2018 m. gegužės 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2018/849 (OL 2018 L 150, p. 93), 12 straipsnio 3 daliai, kurioje nurodyta, kad valstybės narės užtikrina, kad kiekvienas gamintojas, pateikdamas produktą rinkai, pateiktų garantiją, rodančią, kad bus finansuojamas visų elektros ir elektroninės įrangos atliekų tvarkymas (garantija gali būti suteikiama tokiais formomis: gamintojui dalyvaujant atitinkamuose elektros ir elektroninės įrangos atliekų tvarkymo finansavimo planuose, apdraudžiant perdirbimo procesus arba užblokuojant banko sąskaitą). Be to, minėta direktyva leidžia kaip garantiją pateikti įrodymą, kad gamintojas ir importuotojas paveda savo pareigų vykdymą gamintojų ir importuotojų organizacijai (dalyvauja atitinkamuose elektros ir elektroninės įrangos atliekų tvarkymo finansavimo planuose), todėl būtina užtikrinti, kad ir pati organizacija pateiktų finansinę garantiją dėl būsimo elektros ir elektroninės įrangos atliekų tvarkymo finansavimo;

3.2 projekto XIIP-2459 6 straipsnio 1 dalyje siūloma nuostata registruotis transporto priemonių techninės priežiūros ir remonto paslaugas Lietuvoje teikiantiems asmenims reikštų tam tikrą apribojimą jų vykdomai ūkinei veiklai – tokia pareiga iš esmės būtų laikoma leidimu Lietuvos Respublikos paslaugų įstatymo, įgyvendinančio 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje, 2 straipsnio 6 dalies prasme. Todėl leidimų išdavimo, jų galiojimo sustabdymo, galiojimo sustabdymo panaikinimo ir leidimų galiojimo panaikinimo esminiai reikalavimai, taip pat reikalavimai, kurių vykdydami veiklą turi laikytis leidimą gavę teikėjai, turėtų būti numatyti įstatyme. Projekto nuostatomis siūloma numatyti, kad registracijos tvarką nustatytų aplinkos ministras, tačiau atkreiptinas dėmesys, kad tokiu būdu iš esmės būtų reglamentuojama registracijos procedūra, tuo tarpu pačiai registracijai keliama reikalavimai turėtų būti numatyti įstatyme.

Taip pat pateiktoje medžiagoje nėra aiškiai nustatyta, koks yra reikalavimo registruotis tikslas, todėl atitinkamai abejotina, ar reikalavimas registruotis yra proporcinga priemonė norimam tikslui pasiekti ir ar tikslas negali būti pasiektas kitomis, mažiau ribojančiomis priemonėmis. Pavyzdžiui, atkreiptinas dėmesys į tai, kad Lietuvos Respublikos valstybinė mokesčių inspekcija turi duomenis apie visas transporto priemonių techninės priežiūros ir remonto paslaugas Lietuvoje teikiančias įmones ar pagal individualią veiklą šioje srityje veikiančius asmenis. Todėl siūlytume dar kartą apsvarstyti, ar iš tiesų yra reikalingas papildomas tokių asmenų registras, kokia būtų šio registro nauda ir ar tikslas, kuris turėtų būti aiškiai identifikuotas, negalėtų būti pasiekiamas pasitelkus kitas, jau šiuo metu egzistuojančias priemones;

3.3. nustatant, kad tam tikri gaminiai yra mokesčio už aplinkos teršimą atliekomis objektas, būtina lygiagrečiai nustatyti konkrečias šio mokesčio lengvatų (atleidimo nuo mokesčio) aplinkybes. Neaiškus projekto XIIP-2460 3 straipsnio 3 dalyje siūlomas atleidimo nuo mokesčio už aplinkos teršimą transporto priemonių atliekomis pagrindas. Projekto XIIP-2459 3 straipsnio 1 dalyje siūlomas pakeitimas neužtikrina, kaip lengvata būtų taikoma tuo atveju, kai eksploatuoti

netinkamų transporto priemonių priėmimo vietos būtų užtikrintos tik dalyje savivaldybių ir (ar) tik dalis priimtų atliekų būtų apdorota pasiekiant Vyriausybės ar jos įgaliotos institucijos nustatytą mažiausią pakartotinio naudojimo, naudojimo ir (ar) perdirbimo procentą (pagal surinktų eksploatuoti netinkamų transporto priemonių vidutinį svorį). Be to, projekto XIIIP-2460 3 straipsnio 3 dalyje siūloma mokesčio už aplinkos teršimą transporto priemonių atliekomis lengvata nesusieta su tiekiamu rinkai kiekiu, nors projekto XIIIP-2460 8 straipsnyje siūlomas mokesčio už aplinkos teršimą transporto priemonių atliekomis tarifas eurai už transporto priemonės vienetą – mažesnę transporto priemonių kiekį tiekiančiam gamintojui ar importuotojui tektų sąlyginai didesnė pareigų vykdymo finansinė našta nei didelį kiekį tiekiančiam gamintojui ar importuotojui;

3.4. projekto XIIIP-2459 aiškinamajame rašte nepagrįsta, ko siekiama projekto XIIIP-2459 3 straipsnio 1 dalyje siūlomu transporto priemonių gamintojų ir (ar) importuotojų užtikrinamo eksploatuoti netinkamų transporto priemonių priėmimo vietų tinklo tankinimu (įpareigojant užtikrinti kiekvienoje savivaldybėje vietoj dabar nurodytos kiekvienos apskrities);

3.5. projekto XIIIP-2460 1 straipsnio 3 dalyje ir 2 straipsnyje siūloma apmokestinti ir tuos gaminius, kurie yra kito gaminio sudedamoji dalis. Tačiau projekto XIIIP-2460 aiškinamajame rašte nepaaiškinama, ko siekiama taip išplečiant mokesčio už aplinkos teršimą taikymo sritį ir įtvirtinant, kad mokesčio objektu būtų laikomi ir tie Mokesčio įstatymo 3 priedėlyje nurodyti gaminiai, kurie yra kito gaminio sudedamoji dalis, be kurios šis gaminys negali būti naudojamas pagal paskirtį, ir kokios būtų tokių pakeitimų pasekmės. Būtina pažymėti, kad toks teisinis reguliavimas būtų ydingas, nes apmokestinamieji gaminiai (pvz., padangos, filtrai, amortizatoriai – automobilio sudedamosios dalys, baterijos ir akumuliatoriai) būtų dvigubai apmokestinti atliekų tvarkytojui tvarkant netinkamas naudoti transporto priemones ar elektros ir elektroninės įrangos atliekas;

3.6. projekto XIIIP-2460 5 straipsnyje siūlomas dalies mokesčio mokėtojų (būtent gamintojų ir importuotojų) išskyrimas nurodant, kad mokestinę lengvatą suteikiančias einamųjų metų užduotis jie gali įvykdyti kitų metų pirmąjį ketvirtį ir mokesčio už aplinkos teršimą deklaraciją pateikti iki kitų metų balandžio 15 d., tačiau projekto XIIIP-2459 aiškinamajame rašte nepagrįsta, kuo remiantis nustatomas toks išskyrimas. Siekiant paprastesnio ir efektyvesnio visų mokesčių, kuriuos apskaičiuoja patys mokesčio mokėtojai, administravimo, mokestinis laikotarpis buvo suvienodintas, t. y. numatant, kad mokestis sumokamas per 45 dienas pasibaigus mokestiniam laikotarpiui. Atsižvelgus į tai, kad visų mokesčių deklaravimui ir sumokėjimui nustatytas optimalus terminas, nėra pagrindo vienai mokesčių mokėtojų grupei nustatyti kitokį mokesčio sumokėjimo terminą, kuris pareikalautų papildomų šio mokesčio administravimo išlaidų. Gamintojai ir importuotojai Atliekų įstatymu įpareigoti organizuoti visų susidarančių atitinkamų atliekų tvarkymą. Todėl siekiant, kad vartotojai (atliekų turėtojai) gautų atliekų surinkimo paslaugas laiku, būtina užtikrinti, kad susidarančių atliekų surinkimą ir tvarkymą gamintojai ir importuotojai intensyviai organizuotų kiekvienais einamaisiais kalendoriniais metais, t. y. nenukeldami į kitų metų pirmąjį ketvirtį. Galima situacija, kad kitų metų pirmąjį ketvirtį vykdant praėjusių kalendorinių metų neįvykdytas užduotis, nebus vykdomos einamųjų kalendorinių metų užduotys;

3.7. projekto XIIIP-2460 aiškinamajame rašte nenurodytos projekto XIIIP-2460 8 straipsnyje siūlomo apmokestinamųjų gaminių kiekvienos iš eilučių įvardinimo atskira rūšimi priežastys ir tikslai, pakeitimas nepagrįstas. Jeigu šiuo pakeitimu siekiama, kad gamintojas ar importuotojas tuo pačiu metu galėtų dalį apmokestinamųjų gaminių pavesti vienai organizacijai, dalį – kitai, būtina pažymėti, kad pagrindinis visų apmokestinamųjų gaminių atliekų susidarymo šaltinis tas pats – transporto priemonių techninės priežiūros ir remonto paslaugas teikiančios įmonės (autoservisai). Todėl visų apmokestinamųjų gaminių atliekų tvarkymas iš esmės organizuojamas taip pat – tokiose pat sistemose: surenkant apmokestinamųjų gaminių atliekas iš autoservisų ir perduodant surinktas atliekas tolesniam tvarkymui atliekų apdorotojams ir perdirbėjams. Atsižvelgiant į tai, netikslinga tuo pačiu metu pavesti organizuoti gaminių, priklausančių tai pačiai gaminių grupei, atliekų tvarkymą kelioms organizacijoms ir taip didinti finansinę bei administracinę naštą eikvojant lėšas bei laiką atsiskaitant su kiekviena iš organizacijų, kai visų šių gaminių atliekų tvarkymas organizuojamas taip pat tose pačiose sistemose;

3.8. projekto XIIIP-2460 8 straipsnyje siūloma sumažinti mokesčio tarifus tam tikroms pakuočioms nepagrindžiant tokių sumažintų tarifų dydžio;

3.9. mokesčio už aplinkos teršimą pakuočių atliekomis paskirtis – skatinti gamintojus ir importuotojus organizuoti pakuočių atliekų tvarkymą. Todėl siekiant šio tikslo mokesčio tarifai turėtų būti gerokai didesni už dydžius įmokų, kurias gamintojai ir importuotojai moka organizacijoms už pakuočių atliekų tvarkymo organizavimą. Šių įmokų dydžiai periodiškai kinta atsižvelgiant į padidėjusias pakuočių atliekų tvarkymo išlaidas dėl besikeičiančios situacijos pasaulinėje antrinių žaliavų rinkoje, kuro kainų, darbo užmokesčio pokyčių rinkoje ir panašiai. Visos trys pakuočių atliekų tvarkymą organizuojančios organizacijos paskelbė apie labai didinamus įmokų dydžius gamintojams ir importuotojams. Pasikeitus šių organizacijų taikomų įmokų už pakuočių atliekų tvarkymo organizavimą dydžiams, projekte XIIIP-2460 siūlomi pakuočių mokesčio tarifai prilygtų ar net taptų mažesni už organizacijų taikomus įmokų gamintojams ir importuotojams dydžius. Tokiu atveju šis mokestis neatliktų savo paskirties, nes gamintojams ir importuotojams neliktų paskatos organizuoti pakuočių atliekų tvarkymą.

4. Pritarti projekto XIIIP-2459 3 straipsnio 2 daliai, 4, 5 straipsniams, 6 straipsnio 2 daliai, 7 ir 8 straipsniams.

5. Iš esmės pritarti projekto XIIIP-2459 9 straipsniui. Atsižvelgę į tai, kad projekto XIIIP-2459 9 straipsnyje siūlomi esminiai teisinio reguliavimo pakeitimai (transporto priemonių techninės priežiūros ir remonto paslaugas teikiančių įmonių registracija, apmokestinamųjų gaminių gamintojų ir importuotojų, jų organizacijų prievolė sudaryti sutartis su visomis savivaldybėmis) ir siekdami užtikrinti teisėtų lūkesčių apsaugą, atitiktį teisinio reguliavimo stabilumo principui ir atitiktį Lietuvos Respublikos teisėkūros pagrindų įstatymo 20 straipsnio 4 daliai, siūlome nustatyti vėlesnę projekto XIIIP-2459 įsigaliojimo datą išdėstant projekto XIIIP-2459 9 straipsnį taip:

„1. Šis įstatymas, išskyrus šio straipsnio 2 dalį, įsigalioja 2020 m. sausio 1 d.

2. Lietuvos Respublikos aplinkos ministras, atsižvelgdamas į šio straipsnio 1 dalies nuostatas, priima šio įstatymo įgyvendinamuosius teisės aktus.“.

Ministras Pirmininkas

Energetikos ministras, laikinai einantis aplinkos ministro pareigas

Energetikos ministras,
LAIKINAI EINANTIS
APLINKOS MINISTRO
PAREIGAS
Žygimantas Vaičiūnas
2018-12-31

Teisės ir personalo departamento
direktore
Agnė Jakščiūnė
2018-12-31

Vyriausioji specialistė
Danguolė Tunkevičiūtė
skaitė 8/4/2019